

Un contrast mare

Versete călăuzitoare: Eclesiastul 2.4-11; 1 Împărați 4.29-34; 10.1-8; Filipeni 3

Eclesiastul 2.4-10: Mi-am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am plantat vii. Mi-am făcut grădini și parcuri și am plantat pomi în ele, de orice fel de rod. Mi-am făcut iazuri de apă, să ud cu ele pădurea unde cresc arborii. Am dobândit robi și roabe și am avut robi născuți în casa mea; am avut de asemenea mari averi de cirezi și turme, mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim. Mi-am adunat argint și aur și comori ca de împărați și provincii; mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătărilor fiilor oamenilor: o soție și țititoare. Și am devenit mare și i-am întrecut pe toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim; totuși înțelepciunea mea a rămas cu mine. Și orice au dorit ochii mei nu le am refuzat, nu mi-am oprit inima de la nici o bucurie; pentru că inima mea s-a bucurat de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată truda mea.

Introducere

Între toți oamenii, a căror viață este relatată în Vechiul Testament, Solomon s-a remarcat prin aptitudinile lui intelectuale. Dacă citim 1 Împărați 5.9-14 și primele versete din 1 Împărați 10 vedem că Dumnezeu i-a dat lui Solomon nu numai puteri spirituale deosebite, ci și că Solomon avea aptitudini literare și poetice mari și multă cunoștință despre toate temele științelor naturii. Pe lângă aceasta el avea și o mare înțelegere despre „Numele Domnului”, căci împărăteasa din Seba a fost atrasă de ea: „Și împărăteasa din Seba a auzit de renumele lui Solomon *legat de Numele Domnului*.” Solomon era evident minunea timpului său.

Dacă ne îndreptăm spre Noul Testament, atunci putem spune, dacă ne limităm numai la aceia care erau oameni, că nici un om nu era așa de remarcabil și de impresionant ca Saul din Tars. Ca și Solomon, Saul avea rădăcini ebraice (Filipeni 3.4-6), și el ocupa o poziție deosebită în lucrurile religioase, căci el a scris că „înaintam în iudaism mai mult decât mulți de o vârstă cu mine din națiunea mea, fiind peste măsură de zelos pentru tradițiile părinților mei” (Galateni 1.14). Și el este un om cu aptitudini morale excelente.

Găsim deci aici doi bărbați deosebiți, care aveau asemănări mari. Dar dacă privim ce duh îi însuflețea să meargă pe drumul pe care au mers, și dacă privim sfârșitul acestor bărbați, nu ar putea să existe un contrast mai mare. Pe de o parte ei au trăit în economii și perioade de timp foarte diferite, în care căile lui Dumnezeu cu oamenii erau deja diferite. Solomon s-a născut sub *Lege* și a mers pe drumul său conform cu această lumină, în timp ce Saul din Tars, care mai târziu a devenit apostolul Pavel, a fost adus în lumina lui Dumnezeu în Hristos – în *harul* suferințelor Sale ispășitoare în gloria învierii Sale.

Tot ce dorește inima

Prima diferență este că Solomon a savurat din belșug *toate* lucrurile bune ale vieții acesteia, în timp ce Pavel *nu a posedat* aceste lucruri. Dacă citim Eclesiastul 2.4-10 primim o impresie

despre bogăția copleșitoare a lui Solomon: „Mi-am făcut lucruri mari: mi-am construit case, mi-am plantat vii. Mi-am făcut grădini și parcuri și am plantat pomi în ele, de orice fel de rod. Mi-am făcut iazuri de apă, să ud cu ele pădurea unde cresc arborii. Am dobândit robi și roabe și am avut robi născuți în casa mea; am avut de asemenea mari averi de cirezi și turme, mai mult decât toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim. Mi-am adunat argint și aur și comori ca de împărați și provincii; mi-am adus cântăreți și cântărețe și desfătărilor fiilor oamenilor: o soție și țitoare. Și am devenit mare și i-am întrecut pe toți cei care au fost înainte de mine în Ierusalim; totuși înțelepciunea mea a rămas cu mine. Și orice au dorit ochii mei nu le am refuzat, nu mi-am oprit inima de la nici o bucurie; pentru că inima mea s-a bucurat de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată truda mea” (Eclesiastul 2.4-10).

Să citim acum cuvintele lui Pavel în Filipeni 3.8: „Am pierdut toate și le socotesc ca fiind gunoi, ca să-L câștig pe Hristos.” Ce „a câștigat” Pavel pentru aceasta cu privire la lume? Să ne îndreptăm privirea spre 2 Corinteni 11.23-28: „Sunt ei slujitori ai lui Hristos? (vorbesc ca un ieșit din minți) eu, peste măsură; în ostenele, mult mai mult; în lovituri, peste măsură; în închisori, mult mai mult; deseori în pericol de moarte. De la iudei, de cinci ori am primit patruzeci de lovituri fără una. De trei ori am fost bătut cu nuiiele, o dată am fost lovit cu pietre, de trei ori am naufragiat, am petrecut o noapte și o zi în adânc, în călătorii deseori, în pericole pe ape, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole de la neamul meu, în pericole de la națiuni, în pericole în cetate, în pericole în pustiu, în pericole pe mare, în pericole între frați falși; în osteneală și trudă, în vegheri deseori, în foame și sete, în posturi deseori, în frig și fără îmbrăcăminte. Pe lângă cele de afară, este ceea ce mă apasă zilnic, preocuparea pentru toate adunările.” Ar putea contrastul să fie mai mare?

Fac tot ce pot face

Să mergem la următoarea diferență mare. Ce îi însuflețea pe acești doi bărbați? Dacă citim Eclesiastul 2.10, putem spune că Solomon, așa cum se spune, avea un „timp frumos”. El a gustat orice bucurie care era în raza lui de acțiune. Moto-ul lui părea să fie: „*Fac tot ce pot face*”, dacă promitea bucurie și satisfacere. După ce principiu trăia Pavel? Găsim în Filipeni 3: „*una fac*” (Filipeni 3.13). Și ce era această una? El a uitat tot ce era înapoia lui, ce a pierdut, dar el se întindea spre ceea ce era înaintea lui, spre „chemarea lui Dumnezeu spre în sus” (Filipeni 3.14). Și contrastul acesta nu ar putea fi mai mare.

Eu, mie, al meu ...

Viața lui Solomon era marcată de egoism. Dacă citim încă o dată versetele citate mai sus și luăm seama la cuvintele „eu”, „mie” și „al meu” vom vedea aceasta: „*eu* am căutat”; „*eu* (mi-)am făcut”; „*eu* am cumpărat”; „*eu* mi-am strâns”; „*mi*-am adus”; „(eu) am ajuns mare”; „înțelepciunea *mea*”; „inima *mea* a avut bucurie”. Viața lui a devenit un fel de satisfacere de sine. Moto-ul lui era: „Viața este pentru mine – *eu însumi*”.

Și apostolul Pavel? Citim din nou în epistola către Filipeni: „Pentru mine a trăi este *Hristos*” (Filipeni 1.21). Nu este un contrast mai mare decât acela când cineva trăiește pentru *sine însuși* sau trăiește numai pentru *Hristos*.

Bucurie în succesul pământesc

Pentru un timp totul a decurs bine pentru Solomon. El a crescut în înțelepciune și în mărime, și prestigiul lui a devenit cunoscut chiar și în străinătate. El putea scrie: „Inima mea s-a bucurat de toată truda mea și aceasta mi-a fost partea din toată truda mea.” El și-a găsit bucuria în succesul nespus de mare al osteneții (muncii) lui.

În ce și-a găsit Pavel *bucuria*? Când a scris scrisoarea sa către credincioșii din Filipi, el era un întemnițat în Roma. Și ce citim acolo? „Mă rog pentru voi toți cu *bucurie*” (Filipeni 1.4); „Oricum, în orice fel, fie de ochii lumii, fie în adevăr, Hristos este vestit; și în aceasta eu mă bucur” (Filipeni 1.18); „împliniți-mi *bucuria* și gândiți la fel” (Filipeni 2.2); „Chiar dacă sunt turnat ca jertfă de băutură peste jertfa și slujba credinței voastre, mă bucur și mă bucur cu voi toți” (Filipeni 2.17); „*Bucurați-vă* întotdeauna în Domnul!” (Filipeni 4.4), etc.

Era Pavel așa de bucuros deoarece el putea scrie dintr-o atmosferă de concediu o scrisoare credincioșilor din Filipi? Nicidecum, căci împrejurările în care se aflau erau cu totul altceva decât confortabile sau de bunăstare. Bucuria lui era orientată total spre Domnul, și aceasta este bucuria care rămâne. Solomon *s-a bucurat de toată truda (munca) lui*. Pavel *s-a bucurat de Domnul*. Un alt contrast care nu ar putea fi mai mare.

O trezire amară la realitate

În final constatăm că Solomon vorbește la forma de timp trecut despre bucuria de care a avut parte; el a spus mereu: „Inima mea *s-a bucurat*”, nu: „Inima mea *se bucură*”. Mai grav chiar, l-a sfârșit a trebuit să recunoască: „Apoi am privit la toate lucrările pe care mâinile mele le-au făcut și la truda cu care m-am trudit ca să le fac; și, iată, *totul era deșertăciune și goană după vânt și nu am avut nici un folos sub soare*.” Dezamăgirea lui era totală.

Și cum este la Pavel? Ne îndreptăm încă o dată spre epistola către Filipeni: „am învățat, în împrejurările în care sunt, să fiu mulțumit ... *Am însă de toate și din belșug*” (Filipeni 4.11,18).

Deci în timp ce omul care avea tot ce îi dorea inima la sfârșit stătea înaintea unui gol mare și a trebuit să recunoască că totul era deșertăciune și goană după vânt, acela care a „*pierdut*” toate lucrurile vieții avea îndestularea în Dumnezeu și era „*umplut*, ... potrivit cu *bogăția* Sa în glorie în Hristos Isus”. Contrastul cu privire la sfârșit este la fel de mare ca și contrastul cu privire la viața acestor bărbați.

Și noi?

Lucrurile acestea vorbesc o vorbire clară. Vrem să luăm aceste rânduri ca o provocare pentru viața noastră. Desigur nimeni nu va poseda această bogăție nemărginită și aptitudini spirituale de o așa natură, însă noi trăim într-un timp în care suntem inundați de descoperiri fascinante și aparate electronice. Chiar și acela care are puține mijloace financiare la dispoziție este astăzi în

stare să petreacă mult timp ascultând pe alți oameni, care sunt la sute de kilometri depărtare, sau să asculte muzică, care este cântată altundeva. Se pot chiar vedea scene care au loc undeva în lume. El poate să-și încarce automobilul și să plece într-o localitate. Sau noi stăm în avion și zburăm cu 1000 km/oră prin aer. Toate acestea sunt lucruri foarte fascinante. Dar la urmă vom constata, ca Solomon, că totul este „deșertăciune și goană după vânt”.

Mulți oameni trăiesc în mod deosebit în țările comuniste mai singuratici și mai săraci decât noi și pe lângă aceasta deseori sunt prizoniți; și cu toate acestea auzim despre ei că în general sunt oameni mai mulțumiți decât noi și stau cu curaj de partea lui Hristos. Ei aproape nu au acces la lucrurile care sunt pentru noi așa de importante, și de aceea sunt mult mai puțin în pericol de a risipi timpul lor cu aceste lucruri; și cu toate acestea au o bucurie pe care noi se pare am pierdut-o, și au parte de creștere mare la număr.

Ca și creștini savurăm în țările din vest de două secole multe privilegiile și binecuvântări spirituale. Dar tocmai de aceea nu ar trebui să devenim aroganți și să gândim ca cei din Laodiceea în Apocalipsa 3: „Sunt bogat și m-am îmbogățit”, în timp ce nu recunoaștem că în realitate suntem „nenorociți și de plâns și săraci și orbi și goi”. Dacă am evalua corect lucrurile, am recunoaște că am mers mult prea mult pe calea lui Solomon și prea puțin pe calea apostolului Pavel. Am fost prea mult preocupați cu bunurile și bucuria timpului acesta și prea puțin cu realitatea care rămâne a vieții veșnice, cu toate că aceasta este cunoscută numai prin credință în puterea Duhului lui Dumnezeu.

Nu vrem să uităm cuvântul solemn al Domnului nostru: „Mulți din cei dintâi vor fi cei din urmă și cei din urmă vor fi cei dintâi” (Matei 19.30). Când vine ziua Domnului și noi, cei care am fost așa de privilegiați, vom sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos – care va fi sentința Domnului cu privire la viața noastră și la slujirea noastră pentru El în lumea aceasta?